

Германия

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Германия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1. Какво представлява уведомяването на трети страни в общ смисъл?

Уведомяването на трети страни се използва, за да се отправи официално уведомление за висящо съдебно дело (първоначално дело — *Vorprozess*) до трети страни, които не са страни по него. Уведомяването на трета страна се извършва, като в съда се представя писмен документ, който след това официално се връчва на адресата на уведомяването на трета страна. Третата страна може да реши дали да встъпи в делото или не. Трета страна, която встъпва в делото, не става страна по него, а само встъпила страна, чиито волеизявления и действия не трябва да противоречат на изявленията и действията на главната страна. От встъпилата страна не може да се изисква да заплаща никакви разходи.

2. Какви са главните последици от съдебните решения за лицата, които са били уведомени като трети страни?

Уведомяването на трета страна предполага, че страна по текущо дело (първоначално дело) има основания да се опасява от неблагоприятен резултат, но също така има причина да очаква, че ако резултатът е неблагоприятен, тогава тя ще може да предяви иск за вреди срещу третата страна или да предяви претенции срещу третата страна по силата на поръчителство или гаранция. Затова страната, която уведомява трета страна, е заинтересована да спечели първоначалното дело (и в тази връзка встъпилата страна може да бъде в състояние да помогне) или — ако първоначалното дело бъде изгубено — да възстанови своите загуби, като спечели последващо дело (*Folgeprozess*) срещу третата страна.

Ако третата страна встъпи в полза на страната, отправила уведомяването, третата страна трябва да приеме делото в състоянието, в което се намира то към момента. Встъпилата страна може да изтъква правни основания за дадена настъпателна или защитна позиция и да извършва процесуални действия, при условие че не прави нищо, което да противоречи на главната страна. Ако третата страна откаже да встъпи в делото или не заеме позиция, производството продължава без да се взема предвид третата страна. Ако страната, отправила уведомяването, впоследствие заведе дело

срещу третата страна, третата страна не може да се позовава на аргумента, че решението по първоначалното производство е било погрешно. Това означава, че при последващо дело в полза на страната, която е уведомила третата страна, резултатите от първото дело имат обвързващо действие.

3. Известието за трета страна няма последици за правната преценка по първоначалното дело.

4. Резултатът от първоначалното производство няма задължителна сила, ако встъпилата страна е била възпрепятствана да привежда правни основания, независимо дали поради състоянието на производството към момента на встъпването или поради волеизявления или действия на главната страна.

5. Последиците от уведомяването на трета страна настъпват, независимо от това дали третата страна встъпва в първоначалното дело.

6. Уведомяването на трета страна няма последици за отношенията между третата страна и насрещната страна на страната, която е уведомила третата страна, освен ако третата страна не встъпи в подкрепа на насрещната страна.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

- В Германия това са областните съдилища (*Landgericht*).

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

- В Германия това са висшите областни съдилища (*Oberlandesgericht*).

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

- В Германия това е Федералният върховен съд (*Bundesgerichtshof*).

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

- В Германия: член 23 от Гражданския процесуален кодекс (*Zivilprozessordnung*).

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

- В Германия: член 68 и членове 72—74 от Граждански процесуален кодекс.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

- Конвенцията между Германия и Италия за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 9 март 1936 г.,
- Конвенцията между Германия и Белгия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 30 юни 1958 г.,
- Конвенцията между Германия и Австрия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения, съдебни спогодби и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 6 юни 1959 г.,
- Конвенцията между Обединеното кралство и Федерална република Германия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 14 юли 1960 г.,
- Конвенцията между Нидерландия и Германия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения и други подлежащи на изпълнение актове по граждански и търговски дела, подписана в Хага в 30 август 1962 г.,
- Конвенцията между Германия и Гърция за взаимно признаване и изпълнение на съдебни решения, съдебни спогодби и автентични инструменти по граждански и търговски дела, подписана в Атина на 4 ноември 1961 г.,

- Конвенцията между Испания и Федерална република Германия за признаването и изпълнението на съдебни решения, съдебни спогодби и подлежащи на изпълнение автентични актове по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 14 ноември 1983 г.

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Последна актуализация: 28/01/2019